

„... amíg időnk van...”

„De te, Uram, örökké megmaradsz... de te ugyanaz vagy...” (Zsolt 102,13,28). Isten az ő örökkévalóságából kimetszette a világot, az ember számára az időt. Azt, ami eltelt, és azt, ami felé haladunk. A Biblia első és utolsó verseiben is erről van szó: „*Kezdetben* teremtette Isten a mennyet és a földet... bizony *hamar* eljövök...” (1Móz 1,1; Jel 22,20). De az egyes ember számára ez „csak” 70–80 esztendő (Zsolt 90,10), az alkalmas és alkalmatlan idő (2Tim 4,2).

Az ószövetségi ember arccal keletnek fordulva határozta meg az időt. Szerinte a múlt nem mögötte, hanem előtte van, valahol őskeleten, s a jelen embere *előtt* éltek az atyák, történtek Isten nagyságos dolgai. Ez a történelem. Még különösebb, hogy a jövőt maga mögött tudta, ahogy az ember nem látja a *mögötte* levő dolgokat. Emlékeztünkben mi is múltunkat *elődeinkkel* népesítjük be, jövőnket pedig az *utódainkra* bízunk.

A jelen a múlt és a jövő szorításában történik, s ez csupán egy szempillantásnyi idő, amire a héber nyelvnek van egy különös szava, amelyet csak latin fordításban érthetünk meg: momentum, ez pedig mozgást, impulzust jelent, s ugyanilyen „mozgás” a mi szempillantás szavunk. Persze, egyéni életünkben ez a pillanatnyi idő kitágul a bibliai 70–80 esztendőre.

Az igehirdetés „mozgás”, történik, s számunkra alkalmas és alkalmatlan idővé válik. Pál apostol arra kötelezi fiatal tanítványát, Timóteust, hogy ezt használja ki. Nem csupán az igehirdető, de a gyülekezet tagjai számára is lehet alkalmas, vagy alkalmatlan idő(pont). Amikor nincs más dolgom, amikor megelégedett vagyok, számomra az igehirdetés alkalmas idő; amikor körmömre égett a munka gyertyája, amikor kedvetlen vagyok, amikor a tv-ben éppen sorozatfilm pereg, kellemetlen meghallanom a harang hangját. Ilyenkor választanom kell. Egy betániai házacskában, abban a pillanatban, amikor Jézus megjelent, beállt a döntés szempillantásnyi ideje. Márta úgy érezte, hogy ez az idő a jó szándékú szorgoskodásra alkalmas, de ezzel alkalmatlannak (elhalaszthatónak?) ítélte azt, hogy a Mester lábához ülve beszédét hallgassa. Mária pedig ezt tette, számára az idő alkalmas volt, s ezzel a jó részt választotta (Lk 10,38–42).

„Előttünk”, múltunkban *elmulasztott* alkalmak vannak; túl a bűnbánaton, éreznünk kell a kötelezést az ismeretlen „mögöttünk” levő jövőre nézve, hogy „álljunk elő”, legyünk készen az igehirdetés meghallására. Alkalmas és alkalmatlan időben, amíg tart szempillantásnyi életünk. Amíg időnk van. Hogy aztán az Úr, aki tegnap, ma és örökké ugyanaz (Zsid 13,8), felvegyen minket a nem szempillantásnyi örökkévalóságba.

Változata megjelent Alkalmas és alkalmatlan idő címmel. Mária és Márta 2009. 4. sz., 6.